Herrat kutsuti Peterburri liñna, ta wottis mind siñna kasa. Seäl ma sain wahhest Some-ja ka meie ma rahwast nähha ja lootsin jo, et ma seäl piddin Jummala sannale sama. Se juhtus, et, ma ei tea, missuguse asja pärrast minno öigé pärrisherra selsammal aial ka Peterburris olli. Koggematta temma sai seltsi selle Herraga kelle jures ma nüüd ollin. Temma näggi mind, mälletas minno näo, ja minna mälletassin ka tedda weel wähhe. Ta hakkas kohhe minno käest küssima, ja kulama señni kui minna keik omma Ello-luggu temmale ülles räkisin. Se minno pärris herra läkkitas kohhe selle Junkro järrele, kes mind olli ärramünud: agga se olli jo surnud. Siiski ta satis teised tunnistusse ramatud selle peäle, et ma temma pärris ollin, ja ma sain nenda temma jure. Agga, et ma ükskord jo ollin ärra-jooksnud, ei woind minno Herral lotust olla, et ma piddin meelt

meelt parrandama ja eddespiddi sanna kuulma, sepärrast müüs temma mind jälle ühhe teise Wäe Peälikkulle ärra. Minno önneks se on juhtund, et minno Herra nüüd siin kihhelkoñnas korteris on, ja ma pallun teid wägga, kallis öppetaja, wötke mind ka öppima, et ma Jummalat saaksin tunda. Kül mul on halle meel, kui ma nääñ, et minno noremal weñnal on praego meie Issa perre käes kes kahhe aasta eest on ärra surnud, temma kässi käib wägga hästi, minnul olleks sesamma pölli olnud kui ma olleksin paikale jänud.

Temma jäi öppima, pealuggemissed sai ta selgeks, aggā ei ta ramato ennam saand öppida. Siiski ma wötsin tedda Lauale; agga warsti pärrast sedda piddi se Peälikk Riggimentiga Turki-male minnema, sest et sel aial Turki rahwaga södda olli; temma läks Herra kasa, pärrast ma ollen kuulda

Eesti Ma Rahwa Kalender 1795, lk. 21